Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2000, sp. zn. 5 Tz 211/99, ECLI:CZ:NS:2000:5.TZ.211.99.1

Číslo: 62/2000

Právní věta:

I. Pouhé vědomí vlastníka věci o tom, že poskytuje svou věc jiné osobě ke spáchání trestného činu, nezakládá existenci obecného zájmu na zabrání věci ve smyslu § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., ale podle okolností může odůvodnit některou z forem účasti vlastníka takové věci na trestném činu (např. účastenství v podobě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c/ tr. zák.). Na druhé straně může soud vyslovit i zabrání věci použité ke spáchání trestného činu, jejímž vlastníkem je osoba, která s tímto trestným činem nemá nic společného a ani o něm neví, avšak jen vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě jiný obdobný obecný zájem.

II. Je-li vlastníkem věci, o jejíž zabrání jde, cizí státní příslušník a věc se v době rozhodování o zabrání již nachází na území cizího státu, mají tyto okolnosti vliv jak na posuzování otázky, zda existuje obecný zájem na zabrání takové věci ve smyslu § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., tak i na vykonatelnost případného rozhodnutí o zabrání této věci.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.01.2000

Spisová značka: 5 Tz 211/99

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zabrání věci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 9 odst. 2
§ 10 odst. 1 písm. c
§ 73 odst. 1 písm. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl stížnost pro porušení zákona podanou ministrem spravedlnosti České republiky v neprospěch zúčastněné osoby, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 1999 sp. zn. 7 To 351/99, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1 T 220/98.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. 8. 1998 sp. zn. 1 T 220/98 byli obvinění L. S. a L. R. uznáni vinnými trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171 a odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zák. spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Za to byl obviněnému L. S. uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně se zařazením k jeho výkonu do věznice s dozorem a obviněnému L. R. uložen trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců se zařazením k jeho výkonu do věznice s dozorem. Oběma obviněným byl uložen i trest vyhoštění ve výměře pět let. Rozsudek nabyl právní moci u obviněného L. S. dne 15. 9. 1998 a u obviněného L. R. dne 12. 9. 1998.

Uvedeného trestného činu se oba obvinění dopustili tím, že dne 24. 4. 1998 ve večerních hodinách na přesně nezjištěném místě poblíž motorestu R. v N. ve Slovenské republice po předchozí dohodě, která se uskutečnila v B., se dvěma nezjištěnými muži za přislíbenou odměnu ve výši nejméně 20 000 Sk převzali do dodávkového automobilu tov. zn. Peugeot J5 celkem nejméně 16 státních občanů Afghánistánu a Iráku, které převezli k hranicím mezi Českou republikou a Slovenskou republikou; když obžalovaný L. S. dodávkový automobil řídil a obžalovaný L. R. byl jeho spolujezdec, přičemž v průběhu cesty převzali do automobilu další občany Afghánistánu, a přestože věděli, že všech 22 převážených státních občanů Afghánistánu a Iráku nemá platné cestovní doklady pro vstup do České republiky, převezli je mimo oficiální hraniční přechod, v lokalitě zvané K., do České republiky s tím, že je ve vnitrozemí předají dalším neustanoveným osobám, přičemž byli na území České republiky v blízkosti státní hranice přistiženi hlídkou Policie České republiky.

Z výpovědí obou obviněných vyplývá, že byli k převozu cizinců přes hranice České republiky se Slovenskou republikou zjednáni v B. neznámými osobami s tím, aby opatřili motorové vozidlo, kterým by cizinci mohli být převezeni. Úkolu opatřit vozidlo se ujal obviněný L. S., který měl dne 24. 4. 1998 v B. kontaktovat jistého svého známého, kterého zná jen pod jménem F. Tato osoba měla zprostředkovat schůzku obviněného L. S. s vlastníkem dodávkového automobilu Peugeot (jehož jméno zůstalo obviněnému L. S. utajeno). Vlastník dodávkového vozidla měl předal obviněnému L. S. vozidlo i s doklady. K tomu mělo dojít dne 24. 4. 1998.

Po zadržení obviněných hlídkou Policie ČR obviněný L. S. na výzvu podle § 78 odst. 1 tr. ř. dne 25. 4. 1998 vydal policejním orgánům vozidlo tov. zn. Peugeot J5 290 L, o němž bylo později zjištěno, že patří K. H., občanu Slovenské republiky, bytem tamtéž. U hlavního líčení konaného Okresním soudem v Uherském Hradišti dne 25. 8. 1998 pak státní zástupce navrhl, aby soud vyslovil zabrání uvedeného automobilu.

Okresní soud v Uherském Hradišti poté, co podle § 230 odst. 2 tr. ř. vyhradil rozhodnutí o zabrání zmíněného dodávkového automobilu Peugeot J5 290 L veřejnému zasedání, vyslechl v jeho rámci držitele uvedeného automobilu K. H., který požádal o vrácení vozidla. K. H. popřel kontakty s obviněným L. S. a tvrdil, že automobil mu byl odcizen ze stanoviště v obci S., kdy doklady od vozidla byly uloženy uvnitř uzamčeného vozidla. Odcizení vozidla zjistil potom s časovou prodlevou a nahlásil je na policii v den, kdy odcizení zjistil. K tomu bylo opatřeno písemné potvrzení příslušného oddělení Policejního sboru Slovenské republiky o nahlášení ztráty vozidla dne 29. 4. 1998 i o následném odložení věci policejním orgánem Policejního sboru SR.

Usnesením ze dne 26. 1. 1999 sp. zn. 1 T 220/98 rozhodl poté Okresní soud v Uherském Hradišti tak, že podle § 80 odst. 1 tr. ř. se zmíněný dodávkový automobil vrací jeho oprávněnému držiteli K. H., neboť soud neměl pochyb o právu jmenovaného na uvedenou věc, které není zapotřebí pro účely trestního řízení.

Své rozhodnutí o vrácení věci odůvodnil Okresní soud v Uherském Hradišti mimo jiné i tím, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro zabrání uvedeného automobilu podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., protože to zjevně nevyžaduje bezpečnost lidí nebo majetku, a nejsou ani důvody pro zabrání

automobilu z jiného obdobného obecného zájmu. Takový jiný obecný zájem by podle Okresního soudu v Uherském Hradišti byl dán mimo jiné tehdy, pokud by vozidlo bylo užito k trestné činnosti opakovaně, s vědomím vlastníka, nebo upraveno pro páchání trestné činnosti.

Proti citovanému rozhodnutí soudu prvního stupně podal stížnost státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti. Namítl v ní, že ze zjištěných skutkových okolností je možno zřetelně dovodit obecný zájem na zabrání automobilu, jehož bylo užito ke spáchání trestné činnosti. Upozornil na značnou časovou prodlevu mezi spácháním trestné činnosti a oznámením odcizení vozidla jeho držitelem policii, z čehož je možno nepřímo dovodit vědomí držitele vozidla o jeho použití k páchání trestné činnosti, kdy odcizení vozidla bylo hlášeno až po prozrazení trestné činnosti a mělo vlastně sloužit zúčastněné osobě k zastření její vědomosti o účelu použití vozidla. Stran úpravy vozidla pro páchání předmětné trestné činnosti namítal státní zástupce ve stížnosti, že při trestné činnosti převaděčů, jak tomu bylo i ve zmíněné věci, není brán žádný zřetel na podmínky, v jakých převáděné osoby automobilem cestují.

O stížnosti podané státním zástupcem rozhodoval Krajský soud v Brně, který ji usnesením ze dne 9. 9. 1999 sp. zn. 7 To 351/99 zamítl jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., když přisvědčil argumentům Okresního soudu v Uherském Hradišti a v souvislosti s možností zabrání věci zdůraznil ochranu vlastnických práv.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Brně podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona v neprospěch zúčastněné osoby K. H. Vytkl v ní, že ve prospěch zúčastněné osoby byl porušen zákon rozhodnutím Krajského soudu v Brně v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 1. 1999 sp. zn. 1 T 220/98 v ustanoveních , § 2 odst. 5 a § 80 odst. 1 tr. ř.

Podle názoru ministra spravedlnosti Okresní soud v Uherském Hradišti při svém rozhodování o zabrání věci vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti se ve stížnosti pro porušení zákona poukazuje na výpovědi obviněného L. S. a zúčastněné osoby K. H. Obviněný L. S. vypověděl, že motorové vozidlo mu bylo dne 24. 4. 1998 i s doklady k vozidlu předáno jeho majitelem, s nímž se obviněný měl uvedeného dne také osobně setkat v souvislosti s převzetím vozidla. Naproti tomu majitel vozidla K. H. při veřejném zasedání, v němž bylo rozhodnuto o vrácení uvedeného vozidla postupem podle § 80 odst. 1 tr. ř., uvedl, že toto vozidlo mu bylo odcizeno v obci S. a jeho odcizení oznámil na policii dne 29. 4. 1998, tedy v den, kdy odcizení vozidla zjistil. Tyto rozpory v tvrzení obviněného L. S. a majitele vozidla K. H. podle přesvědčení ministra spravedlnosti nebyly soudem odstraněny, přestože obviněný je schopen uvést, zda osobou, která mu dne 24. 4. 1998 vozidlo předala s klíči i s doklady, je právě K. H., a to poté, co by mu bylo umožněno na K. H. pohlédnout před soudem.

Zjišťování těchto skutečností, zejména ověření tvrzení K. H. o tom, že vozidlo mu bylo odcizeno, se podle názoru ministra spravedlnosti jevilo potřebným již i s ohledem na skutečnost, že odcizení vozidla majitel oznámil na policii až dne 29. 4. 1998, tedy až poté, co trestná činnost obviněných byla odhalena. Pokud by se podařilo prokázat, že majitel své vozidlo obviněnému L. S. skutečně zapůjčil, jak to dosud tento obviněný tvrdí, pak by toto zjištění usnadnilo posouzení otázky, zda jsou dány podmínky pro zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. či nikoliv, tj. zda takové rozhodnutí vyžaduje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě jiný obdobný obecný zájem. Právní názor soudu prvního stupně, že podmínky pro postup podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. nebyly splněny, považuje ministr spravedlnosti přinejmenším za předčasný.

Jestliže Okresní soud v Uherském Hradišti svým rozhodnutím podle § 80 odst. 1 tr. ř. vrátil uvedené motorové vozidlo jeho majiteli, učinil tak – podle tvrzení ve stížnosti pro porušení zákona – na základě neúplného zjištění skutkového stavu věci a porušil tím zákon ve prospěch K. H. Krajský soud

v Brně tato pochybení soudu prvního stupně nezjistil a v důsledku toho ani neodstranil, proto je mu rovněž vytýkáno porušení zákona ve prospěch majitele motorového vozidla v ustanoveních již výše uvedených.

Ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usneseními Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 1999 sp. zn. 7 To 351/99 a Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 1. 1999 sp. zn. 1 T 220/98 byl porušen zákon ve prospěch zúčastněné osoby K. H. v citovaných ustanoveních, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky na podkladě podané stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného rozhodnutí, jakož i příslušnou část řízení, jež mu předcházelo, a zjistil, že zákon porušen nebyl.

Pokud jde o řízení předcházející napadenému rozhodnutí, Nejvyšší soud mohl přezkoumávat jen jeho část omezenou povahou tohoto rozhodnutí – tedy tím, že bylo rozhodováno o návrhu na zabrání věci, resp. o vrácení věci použité ke spáchání trestného činu. Předmětem posuzování proto nemohl být pravomocný rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. 8. 1998 sp. zn. 1 T 220/98, kterým byli obvinění L. S. a L. R. odsouzeni. Naopak, v řízení o stížnosti pro porušení zákona jsou skutkové a právní závěry citovaného rozsudku závazné i pro Nejvyšší soud. Z hlediska procesního postupu pak nelze soudu prvního stupně vytknout, jestliže rozhodnutí o návrhu státního zástupce na zabrání věci v projednávaném případě vyhradil veřejnému zasedání, jak mu to umožňuje ustanovení § 230 odst. 2, 3 tr. ř. Ve veřejném zasedání bylo dokazování týkající se uvedeného návrhu náležitě doplněno. Okresní soud v Uherském Hradišti poté sice výslovně o návrhu státního zástupce nerozhodl, a to ani negativním výrokem o zamítnutí jeho návrhu na zabrání věci, ovšem z rozhodnutí o vrácení věci tomu, o jehož právu na věc není pochyb, lze spolehlivě dovodit, že návrhu státního zástupce nebylo vyhověno, protože podle § 80 odst. 1 tr. ř. lze vrátit vydanou nebo odňatou věc jen tehdy, nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabrání. Uvedené formální opomenutí soudu prvního stupně tedy nemá vliv na správnost jeho rozhodnutí o vrácení věci, proti němuž směřují námitky uplatněné ve stížnosti pro porušení zákona.

Pokud jde o hmotněprávní předpoklady stanovené pro zabrání věci, podle § 73 odst. 1 tr. zák. platí, že nebyl-li uložen trest propadnutí věci uvedené v § 55 odst. 1 tr. zák., může soud uložit, že se taková věc zabírá,

a) náleží-li pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit,

b) náleží-li pachateli, od jehož potrestání soud upustil, nebo

c) vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě jiný obdobný obecný zájem.

V posuzovaném případě přicházela v úvahu jen možnost podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., jak to ostatně navrhoval soudu prvního stupně i státní zástupce. Nešlo totiž o věc náležící ani jednomu z již pravomocně odsouzených pachatelů trestného činu, ale automobil zn. Peugeot J5 290 L, jehož zabrání se státní zástupce domáhal, patřil K. H., který ve věci vystupoval jako zúčastněná osoba (§ 42 tr. ř.). Okresní soud v Uherském Hradišti tedy mohl o zabrání tohoto automobilu rozhodnout jen za předpokladu, že jde o věc, která má k trestnému činu obviněných L. S. a L. R. vztah uvedený v § 55 odst. 1 tr. zák., a zároveň zabrání vyžaduje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě jiný obdobný obecný zájem. Jak vyplývá ze skutkových závěrů citovaného rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti, kterým byli obvinění L. S. a L. R. pravomocně odsouzeni, bylo automobilu, o jehož zabrání se rozhodovalo, užito ke spáchání trestného činu (§ 55 odst. 1 písm. a/ tr. zák.), konkrétně trestného činu nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zák. Tím byl

ovšem splněn jen jeden z kumulativně stanovených předpokladů pro možnost vyslovení zabrání věci. K tomu, aby bylo vyhověno návrhu státního zástupce, by musel přistoupit další předpoklad, a to obecný zájem na zabrání takové věci ve smyslu § 73 písm. c) tr. ř.

Obecný zájem na zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. přitom nelze spatřovat pouze v tom, že věc pochází z trestné činnosti, tedy ve skutečnosti, že jde o věc uvedenou v § 55 odst. 1 tr. zák., která je obecným předpokladem zabrání věci podle § 73 odst. 1 tr. zák. (srov. rozhodnutí pod č. 59/1991 Sb. rozh. tr.). Nejde-li tedy o věc ohrožující bezpečnost lidí nebo majetku, jiný obecný zájem na zabrání věci musí být svým významem srovnatelný s případy, kdy zabrání věci vyžaduje bezpečnost lidí nebo majetku. V konkrétních případech může takový jiný obecný zájem na zabrání věci spočívat v ochraně demokratického řádu a jeho hodnot, v ochraně mravnosti a společenské morálky, ale může jít též o zájem na tom, aby nikdo neměl majetkový prospěch z trestné činnosti. V posuzovaném případě však ve vztahu k zúčastněné osobě, tedy k K. H., nelze dovodit odůvodněný společenský zájem uvedeného charakteru, který by vyžadoval zabrání jeho automobilu.

Je nesporné, že běžný automobil použitý ke spáchání trestné činnosti nelze vzhledem k jeho povaze v daném případě považovat za věc ohrožující bezpečnost lidí nebo majetku, jako je tomu např. u střelných zbraní, střeliva, výbušnin, omamných a psychotropních látek a jedů, radioaktivního materiálu apod. Pro splnění podmínky uvedené v § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. by proto musel zabrání tohoto motorového vozidla vyžadovat jiný obdobný obecný zájem. Ten však není možné v posuzovaném případě dovodit, neboť, jak správně zdůraznil již Okresní soud v Uherském Hradišti, vozidlo nebylo nijak zvlášť upraveno pro nelegální převoz osob přes statní hranice a nebylo prokázáno, že ho k tomuto účelu bylo zneužito opakovaně. Vzhledem k tomu ani Nejvyšší soud neshledává existenci obecného zájmu na zabrání motorového vozidla patřícího K. H., bylo-li ke spáchání trestného činu použito za okolností, které zjistil Okresní soud v Uherském Hradišti a z nichž vycházel ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 1998 sp. zn. 1 T 220/98. V trestním řízení proti obviněným L. S. a L. R. nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by svědčila o tom, že zabrání uvedeného vozidla vyžaduje zájem na ochraně demokratického řádu a jeho hodnot, na ochraně mravnosti a společenské morálky či jiný zájem srovnatelný se zájmem na ochraně bezpečnosti lidí a majetku. Nebylo rovněž prokázáno, že z trestné činnosti jmenovaných obviněných měl vlastník vozidla K. H. prospěch, který by snad bylo třeba zabráním jeho vozidla odčerpat.

V této souvislosti stížnost pro porušení zákona sice argumentuje tím, že vzhledem k výpovědi obviněného L. S. a k časovému odstupu při ohlášení odcizení vozidla by se mohlo prokázat, že K. H. skutečně zapůjčil své vozidlo obviněnému L. S., a že by toto zjištění usnadnilo posouzení otázky, zda jsou dány podmínky pro zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. Podle názoru Nejvyššího soudu by však uvedená skutečnost, ani pokud by se prokázala její pravdivost, neměla vliv na závěr o neexistenci jiného obecného zájmu na zabrání tohoto vozidla. Pro posouzení takového závěru totiž není rozhodné, zda vlastník určité věci věděl o jejím použití ke spáchání trestného činu, ale skutečnost, zda existuje obecný zájem na zabrání určité věci či nikoli, resp. jaké společenské zájmy by byly ohroženy, kdyby k jejímu zabrání nedošlo. Jestliže by vlastník věci (v posuzovaném případě K. H.) skutečně věděl o tom, že jeho vozidlo bude použito ke spáchání trestného činu, a s tímto vědomím by je pachateli zapůjčil, nebyla by jistě tato okolnost bez právního významu, ovšem nikoli z hlediska existence jiného obecného zájmu na zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., ale z hlediska možné trestní odpovědnosti vlastníka vozidla za některou z forem trestné součinnosti, zejména pak za účastenství ve formě pomoci k trestnému činu ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Měl-li tedy státní zástupce důvodné pochybnosti o tom, zda K. H. nevěděl o zneužití svého vozidla ke spáchání trestné činnosti a zda mu bylo vozidlo skutečně odcizeno, státnímu zástupci nic nebránilo iniciovat, a to případně i v součinnosti s příslušnými orgány Slovenské republiky, trestní stíhání K. H. a dokazováním tyto okolnosti potvrdit nebo vyvrátit. Kdyby se je podařilo prokázat, mohl pak státní zástupce navrhovat v řízení před soudem, aby byl K. H. uložen trest propadnutí věci podle § 55 odst.

1 tr. zák. Jiný postup, jehož se domáhá i stížnost pro porušení zákona, by byl obcházením zákona a zneužitím institutu zabrání věci k účelu, kterého může být dosaženo jen řádně vedeným trestním stíháním a uložením odpovídajícího druhu trestu, úměrného všem zákonným hlediskům (§ 23 odst. 2, § 31 a násl. tr. zák.). Proto lze uzavřít, že vědomí vlastníka věci o tom, že poskytuje svou věc jiné osobě ke spáchání trestného činu, nezakládá existenci obecného zájmu na zabrání věci ve smyslu § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., ale podle okolností může odůvodnit některou z forem účasti vlastníka takové věci na trestném činu (např. spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. nebo účastenství v podobě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c/ tr. zák.) a popřípadě vést k tomu, aby mu byl uložen trest propadnutí takové věci podle § 55 odst. 1 tr. zák. Na druhé straně může soud vyslovit i zabrání věci použité ke spáchání trestného činu, jejímž vlastníkem je osoba, která s tímto trestným činem nemá nic společného a ani o něm neví, avšak jen vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě jiný obdobný obecný zájem.

Důvodnost podané stížnosti pro porušení zákona musel Nejvyšší soud posuzovat rovněž se zřetelem k dalším důležitým skutečnostem. V osobě K. H. jde o státního občana Slovenské republiky, který tam má i bydliště, jeho motorové vozidlo, o němž se rozhodovalo, je v evidenci Slovenské republiky a lze důvodně předpokládat, že po právní moci usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti, kterým bylo rozhodnuto o jeho vrácení K. H., se dostalo na území Slovenské republiky, tj. do cizího státu. To vše má v posuzované věci dvojí význam. Jednak orgány České republiky činné v trestním řízení mohou uplatňovat svoji pravomoc zásadně jen na našem státním území, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Tudíž za situace, kdy věc, o jejíž zabrání se jedná, náleží cizímu státnímu občanovi pobývajícímu v cizině, věc je v evidenci cizího státu a nachází se na jejím území, usnesení soudu České republiky o zabrání takové věci by stejně nemělo účinky na území Slovenské republiky a nebylo by zde vykonatelné, neboť neexistuje žádný smluvní či jiný právní podklad umožňující realizovat rozhodnutí uvedeného charakteru na území cizího státu. Proto ani kdyby Nejvyšší soud vyhověl stížnosti pro porušení zákona a zrušil napadená rozhodnutí, nevedlo by to k navrácení zmíněného motorového vozidla do dispozice českých orgánů činných v trestním řízení, nehledě již k možnosti, že v mezidobí mohlo být motorové vozidlo K. H. prodáno jiné osobě, zničeno apod. I přesto by rozhodnutí o zabrání takové věci mohlo mít svůj význam pro případ, že by se věc dostala na území České republiky. Muselo by však jít o věc pro zájmy České republiky natolik potencionálně nebezpečnou, aby bylo její zabrání nezbytné, třebaže se zatím nachází v cizině.

S právě uvedeným souvisí druhý důsledek toho, že věc patří cizímu státnímu občanovi, který v cizině bydlí, a věc se rovněž již nachází na území cizího státu. Tyto okolnosti modifikují i posuzování podmínky pro zabrání věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. Taková věc totiž bezprostředně neohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku či jiný obdobný obecný zájem na území České republiky, kde naše orgány činné v trestním řízení uplatňují svou pravomoc. Proto zabrání přichází v úvahu jen ohledně věci, která už vzhledem ke své povaze je obecně nebezpečná a vyplývá z ní ohrožení zájmů České republiky pro případ, kdyby se dostala na její území. To lze dovodit zejména u věcí, jako jsou zbraně, výbušniny, drogy, jedy, radioaktivní materiál apod. Bylo-li nijak neupravené motorové vozidlo K. H. ojediněle zneužito ke spáchání trestného činu, nejde o věc uvedeného charakteru, která by za zmíněných okolností byla potencionálně nebezpečná pro zájmy České republiky do takové míry, aby byl dán obecný zájem na jejím zabrání i za situace, kdy se nachází na území cizího státu.

Vzhledem ke všem rozvedeným skutečnostem Nejvyšší soud podle § 268 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona zamítl, protože napadeným rozhodnutím ani v řízení, jež mu předcházelo, zákon porušen nebyl. Tento závěr mohl Nejvyšší soud učinit na podkladě spisového materiálu, aniž bylo třeba ve věci nařizovat veřejné zasedání a opatřovat vyjádření stran.